

flaab, Evne eller Dygtighed til at hjælpe sine Medmennesker i et eller andet Sygdomstilfælde, ogsaa maa have Lov til at yde denne Hjælp, og at kun den, der gjør Skade, straffes. Der blev, den Gang Loven var til Forhandling i det andet Thing, reist Indsigelse imod den Bestemmelse, som foresindes i Lovforslagets §§ 1 og 2, nemlig angaaende Bevilling til dem, der uden at have underkafstet sig Embedseramen paa en fyldestgjørende Maade godtgjøre, at de besidde fornøden Kundskab til at udøve Lægevirksomheden i en eller anden Gren af Lægekunsten. Der blev gjort alvorlige Indsigelser derimod, og der blev stillet Forslag af Udvalget om, at denne Bestemmelse skulde gaa ud, og der har ligeledes i den paafølgende Drøftelse i Presen reist sig meget alvorlige Indvendinger imod denne Del af Lovforslaget. Naar man i Norge har beholdt denne Bestemmelse, og naar ogsaa vi have beholdt den i vort Lovforslag, er det ingenlunde af nogen sær Fortjærlighed for Bevillingemyndighedens Magt i saa Henseende, men det er, fordi vi tro, at den Modstand, der andet Sted fra er fremkommen imod denne Del af Forslaget, har overset, at det er det nu Bestaaende, at det er flet og kan ske en Gang imellem endnu, og vi have beholdt dette, fordi vi troede, at det vilde være heldigt ikke at komme videre hørt fra det Bestaaende, end det er høist nødvendigt. Det er en Selvfølge, at, dersom den høitærede Minister og det ærede Thing i denne Henseende vilde komme til det samme Udslag som det ærede andet Things Udvalg og de Mænd, der have udtalt sig derimod i de offentlige Blade og Tidsskrifter, saa er der ikke fra vor Side nogen Grund til at holde paa disse Paragrafer. Man vil se, at der i § 3 er fastsat Straf for Enhver, som bedrager sig udgiver sig for Andet end det, han er, og anvender farlige Midler; at dette bør straffes, er Noget, jeg mener, der ikke kan være to Meninger om. Hvad angaar den Bestemmelse, som der ogsaa er blevet udtalt ikke saa ganske uvæsentlige Indvendinger imod, navnlig fordi man mener, den er uklar og unyttig, at den, der udøver Lægepraxis, ikke maa være Omstreifer, saa har det været For-

slagsstillernes Mening, at dette Udtryk maatte beholdes, fordi det er et Særkjende, i det Mindste paa en Del Bedragerere, at de slaffe omkring, opslaa deres markffrigerste Bekjendtgjørelser, tage Folks Penge og derpaa rejse deres Bet; saadanne Foll er der vistnok ingen Grund til at holde sin Haand over. Ligeledes forekommer det os ogsaa, at det er i Overensstemmelse med Lovgivningen i andre Retninger at fordre, at de Foll, der udøve Lægepraxis, skulle have Hjemstedsret og ikke være straffede som Forbrydere. Saadanne Foll kunne ikke anses værdige til en Tillid som den, vi ville have, at Loven her skal yde Landets Borgere eller i Henseende til det her omhandlede Forhold. Ligesom det maa anses for at være et Krav, som den personlige Frihed stiller, at enhver myndig Mand og enhver myndig Kvinde kan lade sig behandle af Enhver, som de have Tillid til, uden at den, som formaar at give et Raad og yde Hjælp, skal straffes derfor, saaledes er det ogsaa en Selvfølge, hvad vi have foreslaaet i § 5, at den, der har Myndighed over Andre, som ikke selv ere myndige, ikke maa misbruge denne Myndighed til at underkaste dem Lægebehandling, som kan tilføie dem Skade, uden at det medfører det Strafsansvar, som der i den Henseende maa kunne kræves. Jeg anser det ikke fornødent foreløbig at begrunde Forslaget vidtløftigere, det er kun saa og simple, men efter vor Mening fyldestgjørende Grunde, som tale for, at denne Del af vor Lovgivning bliver underkafstet en tidsvarende Ordning.

Th. Nielsen: Jeg kan kun være Forslagsstillerne taknemmelig, fordi de ere fremkomne med dette Lovforslag, og det er, som en af de ærede Forslagsstillere allerede har sagt, ingenlunde noget Nyt, der her ligger for, idet denne Sag af og til har været behandlet i den lovgivende Forsamling siden 1850, og et Forslag om denne Gjenstand blev, som jeg tror den ærede Forslagsstiller mindede om, forkafstet i Landsthinget, da det sidst var til Behandling der, uagtet Justitsministeren selv var fremkommen med det. Det er forunderligt nok, at Lovforslaget den Gang skulde have den Skjæbne, thi det har dog virkelig viist sig,